

Havneforholdene ved Ribe ikke just komme i Række med det her foreliggende, men er en Sag for sig. Og det blev netop ogsaa betonet den Dag, vi vare i Ribe, at vi over for Ribe særlig havde Grund til at gøre noget af nationale Hensyn, da Ribe mere end nogen anden By i Danmark ved Statsforanstaltninger er bleven ødelagt økonomisk, og i dobbelt Potens ødelagt økonomisk. Dette vil jeg gerne minde det høje Ting om ved denne Lejlighed, naar jeg retter Spørgsmaal til den ærede Minister om Havneforholdene ved Ribe: der er ingen By i Danmark, der er bleven saa ilde behandlet ved Statsforanstaltninger som Ribe. Hvis man ved Fredslutningen i 1864 havde fulgt den historiske Grænse for det gamle Danmark, som det var før 1864, havde Grænsen mellem Danmark og Tyskland kommet til at gaa ved Løgumkloster, fordi de jyske Enklaver, som gik langt ned i det nuværende Sønderjylland, vilde være blevne ved Danmark, og Ribe havde da beholdt sit Opland og havde for saa vidt ingen Skade lidt. Men hvad skete der i 1864 ved Fredslutningen? Der skete det, at man skar Landet, der hørte til Ribes Opland, fra indtil tre Fjerdingvej Syd for Ribe, og det byttede man med Tyskland og fik 8 fede Sogne øvre paa den østlige Side, og dem lagde man til Koldings Opland, som jo ogsaa senere er blevet en stor By. Man tog 8 fede Sogne af det gamle Slesvig, som alle Tider havde hørt til Sønderjylland, og saa tog man en hel Del af det gamle Danmark, som i Aarhundreder havde hørt, og som ogsaa fra tysk Side var anerkendt for at høre til det gamle Danmark, det tog man bort, og for at gøre Grænsen nogenlunde lige, saa tog man ved Ribesiden 14 af de 28 Sogne, som vare Ribes Opland før 1864, og skar fra. Jeg nævner dette, fordi det begrundet min Udtalelse om, at der er ingen By her i Danmark, der ved Statsforanstaltninger er bleven saa ilde medtaget som Ribe. Havde vi fulgt den historiske Grænse, havde Ribe saa godt som intet mistet af sit Opland, men det skete af Statshensyn. Derfor har jeg en Følelse af, at baade Ministeren og Udvalgets Medlemmer, som vare til Stede og besaa Havneforholdene ved Ribe, forstode, at lige over for Ribe var det særlige Hensyn, nationale Hensyn, der gjorde sig gældende, og derfor vil jeg slutte mine Udtalelser med at spørge den højtærede Minister: Naar der nu ikke i dette Lovforslag findes et eneste Ord om, at der skal tænkes paa Ribe ved en Lejlighed, hvor der, foruden de positive Forslag, der

er stillede, er nævnt en hel Række andre Ting langs med Vestkysten, kunne vi saa ikke vente, at der i en overskuelig Fremtid ved Havneanlæg kan blive taget Hensyn ogsaa til Ribe, i Særdeleshed da Udgifterne ved et saadant Havneanlæg baade efter det Projekt, der foreligger, og der kunde maaske komme til at foreligge flere, ikke staa i noget som helst Forhold til de Udgifter, der forlanges andre Steder? Det er altsaa navnlig det, hvorom jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister, og det høje Ting vil kunne forstaa, at det ikke alene er min Ret som Medlem af Tinget, men ogsaa min Pligt som speciel Repræsentant for denne Del af vort sørgeligt mishandlede Fædreland ved denne Lejlighed at slaa til Lyd for, at Ribe ikke bliver glemt, naar der skal gøres noget for Havneanlæg paa Vestkysten. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig. Vi faa jo nok Sagen til Forhandling i et Udvalg, og saa ville vi, tænker jeg, i Aar ligesom i Fjor i den korte Tid, der var levnet dertil, tage Sagen saa velvilligt som muligt, da vi maa erkende, at der bør tages det allerstørste Hensyn til de økonomiske Interesser, der staa paa Spil her.

H. Madsen: Naar jeg tager Ordet i Dag, er jeg klar over, at det er noget vanskeligt at tale om den foreliggende Sag, da der jo i Virkeligheden er mange specielle Ønsker, som ikke blive opfyldte ved dette Lovforslag, men jeg har dog alligevel et Par Ord at sige derom. Jeg vil da begynde med at bringe den højtærede Minister en Tak for, at han er fremkommen med Forslaget og fremkommen med det i en Skikkelse, der er noget udvidet fra den, det havde i Fjor. Jeg tror, at den højtærede Minister har gjort Ret i at tage noget mere med, end der var fremme i Fjor. Naar jeg siger dette, er det, fordi jeg har haft Lejlighed til i denne Sommer ved Selvsyn at faa Indblik i Forholdene andre Steder, og efter den Opfattelse, jeg kunde danne mig over Forholdene paa Vestkysten, tror jeg, at Ministeren har ramt de rigtige Pladser, hvor man skal begynde at gøre noget for Fiskeriet. Naar jeg har denne Opfattelse, er det, fordi jeg stadig har hævdet, at man skulde komme Fiskerne til Hjælp der, hvor de boede, og at det gjaldt i første Række Skagens Fiskere, thi der er den største Fiskerbefolkning samlet paa een Plads, som udelukkende er henvist til at ernære sig af Fiskeri. Det er professionelle Fiskere, som